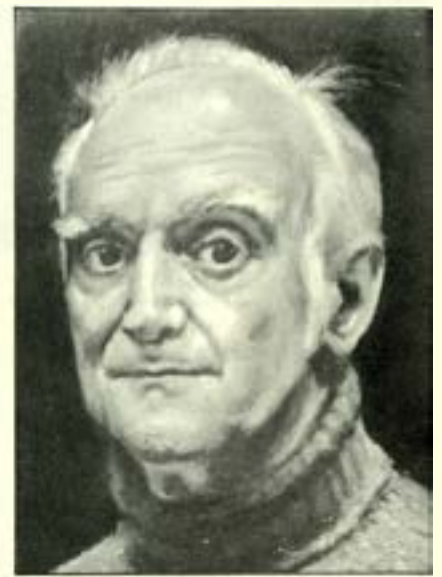

JOAN MAURI i ESPADALER

-Artista pintor-

(1913 - 1980)

Autoretrat - Tríptic obra Pòstuma a l'oli

La "Semblança" que Joan Cuscó y Aymamí inclou en aquest mateix QUADERN em lliura d'estendrem en una biografia de l'artista desaparegut, tota vegada que en ella es sintetitza de forma clara i precisa; així és que vull limitar-me a fer unes consideracions que en l'ordre artístic del personatge siguin un reflex d'opinió ben particular.

Per això, caldrà que situem la personalitat del nostre bon amic i artista-pintor, afiantçant-lo dins el noucentisme, moviment de tipus netament cultural i literari aparegut a final de la 1ª dècada del segle XX i en el que confluï-

ren els corrents classicistes i de saturació mediterrània que, al dir de Josep M.ª Garrut, duïen ensems una influència del germanisme.

Lluïren, en aquells moments, valuosos intercanvis que es concretaren a casa nostra pressumint una "Escola sabadellenca".

Joan Maurí Espadaler, el plorat amic, ensems el docte amic, visqué en un món d'esperança, lluitant des d'un començament enmig de dues generacions, sentint-se, emperò, pres per la força impressionant de passats gloriosos en els quals creia evidentment, en volcar-se,

treure'n el profit més bo. No serà de més recordar ara una corranda que diu:

*Corb pels sots del viure dur,
albiro més claretat
a les portes del passat
que a les portes del futur.*

Dins uns conceptes que agermanaven el seu sentiment més íntim a l'esquema obligat del viure, ens recordava mantes vegades aquella sentència de Sòfocles: "Mai no hi ha hagut una institució tan fatal com els diners".

La personalitat artística de Joan Maurí s'identificava a certs conceptes de Teilhard de Chardin en sobrestimar tot el que l'Encarnació espera encar de les potències del món, recordant-nos que "mai no esperarem prou de la unitat humana creixent"; i parlo d'identificació, en aquest cas, tenint present que totes les valors, tècniques i artístiques d'aquest artista-pintor les superava la fonda i preocupant activitat que recollia en un sol afer la disciplina professional i la riquesa espiritual.

Dins el món de l'Art l'aparença de cosa tranquil·la, fou en la seva vida d'una lluita constant per tal de veure realitzades unes formes que fossin revelació de realitats espiritualitzant la matèria. El conjunt de la seva obra reflecteix la gran preocupació per tal d'aconseguir una forma que acceixés la matèria en sí; lluita, per tant, a la conquesta de l'obra bella.

No sempre, emperò, aconseguia tals propòsits.

Visqué conreuant la pintura de cavallet i la decoració mural, les concepcions de les quals respiraven i respiren un classicisme influent en el que la major part de les vegades s'afirmava a una realització idealista conseqüent a una didàctica equilibrada que certament induïa a responsabilitzar-ne l'equilibri que, per altra part, es dibuixava serenament.

Els primers contactes d'estudi foren com alumne dels Germans Maristes, sots el professorat del seu primer mestre de dibuix, el nostre inoblidable Mossèn Josep M.ª Bosch i deixaren una ineborrable característica; l'obra que posteriorment havia d'emprendre a Llotja, sots els mestratges de Fèlix Mestres Borrell i Francesc Labarta Planas, pintors i mestres nascuts sots els mestratges (a l'igual del nostre Joan Vila Cinca) de Soler Rovirosa, Pascó, J.Ll. Pellicer, Mas i Fontdevila, Lorenzale, etc. grans decoradors de murals i excel·lents retratistes i, per damunt de tot, homes en els que els coneixements dels diferents procediments pictòrics eren complets.

Així és que Maurí Espadaler pretenia, i moltes de les vegades ho aconseguia, expressar fidelment i concretament les idees pre-pensades, exposant-les en formes gairebé tangibles.

El sentit del real fou en tot moment un valor simbòlic en el que es transparentava un connuviatge harmònic, traductor del fort esperit conscientment religiós de l'artista.

Una fusió íntima dels dos mons, l'extern i l'intern, crea en la vida del nostre artista-pintor un món harmònic i, al llarg dels dies, una repetició de formes estructurals animades per una ascètica que lluità en tot moment amb la matèria per tal de no restar en ofec persistent.

La seva obsessió fou la de poder traduir la Bellesa, aquesta Bellesa que, al dir del nostre malaguanyat doctor Carles Cardó, és "la pre-revelació de Déu, i el món material és la muntanya de contorns encesos darrera la qual hi ha la promesa del sol".

Que sigui l'amic, el Joan amic, que recordi des de l'enllà d'aconseguir per a nosaltres, per a mi, la Gràcia que ens manca en aquest viure d'avui, tantes vegades mal entès.

(Esbós)

Es una gentilesa

TOT ART

Sant Pere, 21
Tel. 725 91 06 - SABADELL